

Barbara és Jeanne „A családomba jött"

Barbara és Jeanne különböztek. Jeanne az ötvenes éveiben járt, Barbara hússzal kevesebb. Ami közös bennük: megszabadultak a prostitúcióból. Jeanne már nyolc éve otthagya azt a világot, míg Barbara alig hat hónappal ezelőtt még az utcán sétált.

Barbara naiv szerelemből jutott a prostituáltak közé. Akkor került a Saint-Denis-i utca forgatagába, amikor azt hitte, hogy egész életen át el fogja kísérni azt az embert. Ma már világos fejjel gondol a tapasztaltakra: „Ha az ember a Saint Denis utcára kerül, onnan nincs szabadulás. nem ismertem addig azt a világot."

Amikor „barátja" bemutatta őt az utca lányainak. Barbara megértette, hogy csapdába került, hogy az az ember, aki iránt teljes bizalommal viseltetett - egy kerítő. „És ez az ember a családomba jött, az asztalunkról evett" - emlékezik vissza.

A Saint Denis utca lidércnyomássá vált Barbara számára. „Ha kevés pénzt szedtem össze, zuhogtak rám az ütések." 1984-ben hallott először az AIDS-ről. Barbara számára egy dolog világos volt: „felelős vagyok az egészségemért." „Mindig elővigyázatos voltam, akár szó volt az AIDS-ről, akár nem. Ha a kliensnek ez nem tetszett, mehetett máshova."

Hét hónap után Barbara elmenekült Párizsból és visszajött északra (Észak-Pas-de Calais-b), A kerítője három alkalommal is rátalált, és alaposan megverte. Időnként abbahagyta Barbara a prostitúciót, de hamar elérkezett az a nap, amikor hiányozni kezdett a pénz. Anyagi háttér híján ismét a prostitúció következett, de ez alkalommal már a „saját számlájára." Ezen a módon gyorsan pénzhez jutott. „Nem függtem senkitől" - meséli.

Élete fordulópontja akkor következett be, amikor meggyilkolták azt a transzvesztitát, akivel élt.

Soha nem derült ki, hogy ki gyilkolta meg. Ez elgondolkodtatott, és ettől kezdve abbahagyta. Így jobban érzem magam. Amikor prostituált voltam, nem jókedvemből tettem. Ittam, hogy legyen bátorságom hozzá."

El lehet felejteni, de idő kell hozzá

„Nyolc év után elfelejti az ember:" - meséli Jeanne. Ma már nem érzi magát Jeanne prostituáltként, bár, hogy idáig eljusson az ember idő kell hozzá.

Amint elmondja, változnak az idők a prostitúció világában: a tíz évvel ezelőtti prostituáltak élete teljesen más volt a maiakéhoz képest. Annak idején fogták egymás kezét, ma féltékenykednek egymásra. Annak idején nem voltak konfliktusok a kliens és a prostituált között. Gyakorta egymás bizalmasai lettek.

Jeanne levonta a tanulságokat abból a tíz évből, ami alatt a Lille-i Ponts-de Comines utcáját róttta. „Komoly tapasztalat volt, bizonyos szempontból megérlelte az embert."

Jeanne a magánéletét mindig elválasztotta a foglalkozásától (gyermekai internátusban nevelkedtek, „munkája" céljából pedig egy kis szobát bérelt.) Hétféteken normális családi életet éltek.

„Egy napon találkoztam az egyik fiammal, amikor éppen az utcán sétáltam. De soha nem beszéltünk róla igazában" - emlékezik vissza.

Nem az egyik napról másikra hagyta abba az „ősi foglalkozást." „Hogy változtatni tudjon az ember, nem szabad otthon maradnia. Munkát kell találnia."

Mint háztartási alkalmazottnak, Jeanne-nak sikerül annyi pénzt megtakarítania, hogy egy kis üzletet nyithasson belőle, amire büszke is.

„Minden fillérrel számolok, de ez kedvemre való, nincs többé gondom, csak élnünk kell."

Fanny Ledoux